
WIE IS EIGENLIJK KLACHTGERECHTIGD?

Tuchtzaak tegen spv naar aanleiding van een afgelegde verklaring

Lidy Vlaskamp, auteur verpleegkundige en jurist

“Met toestemming van auteur en redactie overgenomen uit TvZ 2001, nr. 6”

Een monteur bij een woningbouwvereniging valt een vrouw lastig als hij in opdracht van zijn werkgever reparaties uitvoert in haar huis. De vrouw, cliënte van een sociaal psychiatrisch verpleegkundige doet aangifte bij de politie. De werkgever wil de monteur ontslaan en vraagt de spv'er de gevolgen van het incident voor haar cliënte te beschrijven. Dat gebeurt. De monteur spant een tuchtzaak tegen de spv'er aan. Kan dat?

Op 2 november 2000 heeft het regionaal tuchtcollege Zwolle uitspraak gedaan inzake een klacht tegen een sociaal psychiatrisch verpleegkundige - mevrouw Z - werkzaam bij een Riagg. De verpleegkundige is de maatregel van waarschuwing opgelegd. In TvZ nr. 19/2000 (p. 594) is een kort verslag opgenomen naar aanleiding van de zitting op 9 september van hetzelfde jaar. (Y. Heijnen-Kaales. Tuchtzaak tegen sociaal psychiatrisch verpleegkundige. TvZ, 2000, nr. 19, p. 594.) Ook in het overzicht 'Drie jaar tuchtrechtspraak voor verpleegkundigen' is kort ingegaan op de casus. (L. Vlaskamp. Drie jaar tuchtrechtspraak voor verpleegkundigen. TvZ, 2001, nr. 2, p. 47.)

Wat er gebeurde

De monteur (A) heeft in opdracht van een woningbouwvereniging een aantal reparatiewerkzaamheden verricht ten huize van cliënte X. Daarbij zou X door hem ongevraagd seksueel geïntimideerd zijn. Zij is hierdoor zo overstuur geraakt, dat een spoedgesprekscontact nodig is daarna, evenals medicatie om verdere decompensatie voor te zijn. Verpleegkundige Z is betrokken bij de

behandeling van cliënte X. X doet twee dagen na het gebeurde aangifte bij de politie van 'feitelijke aanranding der eerbaarheid' door A en dient ook een klacht in bij de woningbouwvereniging. Nadat de werkgever van A van het voorval op de hoogte is gebracht, schorst deze hem en zet tegelijkertijd een ontslagprocedure in gang. Het ontslag wordt niet verleend door de kantonrechter en dat is reden voor de werkgever om een nieuwe ontslagaanvraag in te dienen. In verband daarmee verzoekt de werkgever de verpleegkundige een verklaring af te leggen. Het is duidelijk dat deze verklaring dienst moet doen in de tweede ontslagprocedure. De woningbouwvereniging vraagt verpleegkundige Z schriftelijk aan te geven wat de gevolgen van de seksuele intimidatie van A voor haar cliënte zijn. Verpleegkundige A heeft het verzoek van de werkgever van de monteur besproken in haar team en vervolgens per brief aan de werkgever een verklaring afgelegd.

De klacht tegen de verpleegkundige en haar verweer

De klacht is afkomstig van de heer A, monteur bij de woningbouwvereniging. Hij heeft verpleegkundige Z verweten buiten haar boekje te zijn gegaan door informatie over een cliënt te geven met daarin - en daar gaat het hier om - onjuiste informatie over hemzelf. In de verklaring aan de woningbouwvereniging geeft verpleegkundige Z aan: '(...) *Bij deze gelegenheid werd cliënte door hem ongevraagd seksueel geïntimideerd. Cliënte raakte hierdoor overstuur, voelt zich vies, voelt zich in huis niet meer*

veilig, werd angstig en isoleerde zich van de buitenwereld’. Als tijdens de zitting wordt gevraagd welk waardeoordeel mevrouw Z hier zelf in heeft willen leggen en waarom ze het als feit heeft beschreven, geeft zij aan dat er voor haar geen enkele reden was en is om te twifelen aan het verhaal van haar cliënt. Tevens geeft ze aan dat ze vooraf eerst met haar cliënt heeft gesproken en toestemming heeft gevraagd om een verklaring af te leggen. Ook is een en ander in het team besproken en met haar leidinggevende, een psychiater. Naar haar eigen zeggen zijn zij allen akkoord gegaan en heeft ze de brief ook nog voorgelezen; dat is gebruikelijk binnen het team. Op de vraag of er een protocol is voor dit soort aanvragen, geeft ze aan dat er op dat moment geen protocol bestaat over het afgeven van verklaringen. De heer A heeft tijdens de zitting opnieuw aangegeven dat er geen sprake is geweest van seksuele intimidatie. De tegen hem ingediende strafklacht is geseponeerd. Daarnaast zijn er enkele civiele procedures geweest die zijn gewonnen, waaronder de eerste ontslagzaak. Hij ondervindt echter nog dagelijks last van deze situatie, daar de woningbouwvereniging hem in eerste instantie niet terug wilde. De brief van mevrouw Z kwam in de tweede ontslagprocedure aan de orde. De gemachtigde (Partijen kunnen zich laten bijstaan door een advocaat of zich doen vertegenwoordigen door een gemachtigde; de gemachtigde hoeft geen advocaat te zijn.) van de heer A stelt dat mevrouw Z buiten haar boekje is gegaan door medische informatie over haar cliënt te verstrekken en door in de brief de situatie als een feit te beschrijven en daar oorzaak en gevolg aan te verbinden c.q. te beschrijven. Tot zover de casus, de klacht en het verweer; wat is nu het oordeel van het college?

Het oordeel en de overwegingen van het college

Het tuchtcollege is van oordeel dat de klacht valt onder artikel 47 lid 1b Wet BIG: in strijd handelen met het belang van een goede uitoefening van de individuele gezondheidszorg (zie kader Artikel 47). Onduidelijk is of ‘(...) *klager zich (ook) heeft beklagd over een handelen of nalaten van verweerster (= verpleegkundige Z/LV) als bedoeld in lid 1 onder a. van genoemd artikel. Voorzover hij dat heeft gedaan, kan hij niet gelden als rechtstreeks belanghebbende en dient hij in zijn klacht niet ontvankelijk te worden verklaard*’.

Uit het bovenstaande kan worden afgeleid dat de monteur direct betrokken is bij de door de verpleegkundige afgegeven verklaring en daarom kan worden beschouwd als rechtstreeks belanghebbende; hij is in zijn klacht (met betrekking tot tuchtnorm b) ontvankelijk. Dit geldt niet voor tuchtnorm a. Deze norm ziet toe op de individuele relatie tussen beroepsbeoefenaar en patiënt, respectievelijk diens naaste betrekkingen. Hiervan is naar het oordeel van het college geen sprake.

Buiten kijf staat dat de verpleegkundige de verklaring heeft afgegeven. De vraag is of dat inderdaad in strijd is met het belang van een goede uitoefening van de individuele gezondheidszorg. Het college merkt op dat de betrokken patiënte weliswaar heeft ingestemd met het afgeven van de verklaring, maar komt vervolgens met een aantal overwegingen over de wijze waarop de verpleegkundige de verklaring heeft afgegeven: met geen enkel voorbehoud ten aanzien van wat er nu feitelijk is gebeurd; en met een koppeling-zonder-meer van de ‘gevolgen’ voor patiënte aan het optreden van de monteur -los van de beleving van de

patiënte in het geheel. Het college vindt dat enige terughoudendheid en voorbehoud in casu aangewezen was geweest, los van de vraag of het afgeven van een verklaring in het algemeen onjuist of minimaal onverstandig is.

Terughoudendheid ten aanzien van het afgeven van verklaringen is in zijn algemeenheid gewenst, vindt het college, ook al wilde de verpleegkundige de patiënte steunen. Zij wist dat deze verklaring zou (kunnen) worden gebruikt in een gerechtelijke procedure, terwijl zij kon opmaken uit de stukken dat de monteur een en ander als een relatief onschuldig incident zag. Derhalve, zo stelt het college, heeft de verpleegkundige artikel 47 lid 1b geschonden en gehandeld in strijd met het belang van een goede uitoefening van de individuele gezondheidszorg. Het college laat meewegen (het siert verweerster) dat de verpleegkundige de vraag om een verklaring af te leggen eerst heeft besproken in het team. Echter de Riagg had geen beleid ten aanzien van het afgeven van verklaringen en het advies van het team was niet het advies dat de verpleegkundige nodig had, aldus het college.

Verpleegkundige Z krijgt de maatregel van waarschuwing opgelegd. Inmiddels is zij in beroep gegaan tegen de uitspraak van het college in eerste aanleg.

Wie is klachtgerechtigd?

Mevrouw Z is niet in beroep gegaan omdat zij het oneens is met de uitspraak zelf - zij erkent dat zij niet zonder meer een verklaring had mogen afgeven -, maar omdat zij zich er niet mee kan verenigen dat de monteur als klachtgerechtigde erkend wordt. Zij heeft haar advocaat, mr. I. Sindram (Mr. Ivo Sindram is werkzaam als advocaat bij De Mul/Zegger advocaten & notarissen te Nijmegen), gevraagd hoger beroep in te stellen omdat zij een belang ziet voor iedereen die onder tuchtrecht valt. Belangrijkste onderdeel van het beroepschrift van mevrouw Z zal zijn, dat

de klager in eerste aanleg – de monteur - niet behoort tot de kring van klachtgerechtigden en derhalve niet ontvankelijk had mogen zijn in zijn klacht. Alhoewel de zitting in hoger beroep nog moet plaatsvinden (noot redactie: Inmiddels heeft dit hoger beroep plaatsgevonden, de uitspraak hiervan vindt u cahter dit artikel), ga ik hieronder toch in op de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege Zwolle en in het bijzonder op de kring van klachtgerechtigden zoals omschreven in de Wet BIG.

In artikel 65 lid 1 Wet BIG worden de volgende categorieën klachtgerechtigden genoemd:

- a. een rechtstreeks belanghebbende;
- b. degene die aan degene over wie wordt geklaagd, een opdracht heeft verstrekt;
- c. degene bij wie, of het bestuur van een instelling waarbij, degene over wie wordt geklaagd, werkzaam of voor het verlenen van individuele gezondheidszorg ingeschreven is;
- d. de hoofdinspecteur of de regionale inspecteur van de volksgezondheid, wie de aangelegenheid uit hoofde van de hem toevertrouwde belangen aangaat.

In gewoon Nederlands gaat het om de volgende personen.

Ad a. De patiënt of een van zijn naasten, maar ook de verpleegkundige zelf. Zij kan een collega-verpleegkundige aanklagen, maar ook de arts, als zijnde opdrachtgever.

Ad b. Hier wordt een arts bedoeld. Gezien alle protesten toendertijd bij de bespreking van het wetsontwerp BIG in de Tweede Kamer – waarom kan de arts wel een verpleegkundige aanklagen en niet omgekeerd – is de verpleegkundige ‘erkend’ als rechtstreeks belanghebbende (a).

Ad c. Dit kan zijn de werkgever van de aangeklaagde beroepsbeoefenaar, maar ook een zorgverzekeraar, bij wie patiënt is ingeschreven.

Ad d. Dit is de (regionaal) inspecteur voor de gezondheidszorg, zoals de Inspectie thans wordt genoemd.

Gezien het hoger beroep zal ik niet vooruitlopen op de zaak maar ik ben wel zeer benieuwd naar de behandeling van deze casus. Het gaat daarbij niet zozeer om de inhoud van de klacht, maar om de procesregels en de kwestie van de uitbreiding van de kring van klachtgerechtigden.

Artikel 47

In artikel 47 lid 1 Wet BIG zijn twee tuchtnormen opgenomen:

- a. Enig handelen of nalaten in strijd met de zorg die hij (de beroepsbeoefenaar/LV) in die hoedanigheid behoort te betrachten ten opzichte van:
1. degene, met betrekking tot wiens gezondheidstoestand hij bijstand verleent of zijn bijstand is ingeroepen;
 2. degene die, in nood verkerende, bijstand met betrekking tot zijn gezondheidstoestand behoeft;
 3. de naaste betrekkingen van de onder 1 en 2 bedoelde personen;
- b. Enig ander dan onder a. bedoeld handelen of nalaten in die hoedanigheid in strijd met het belang van een goede uitoefening van

De tuchtzaak tegen sociaal psychiatrisch verpleegkundige Z

Zitting op 16 september 2000
Uitspraak op 2 november 2000

Mevrouw X, wonende te Y - verder te noemen: patiënte – was in behandeling bij de GGZ. Verweerster (Z) was bij deze behandeling betrokken als sociaal psychiatrisch verpleegkundige. Klager (A) heeft op 21 juli 1998 ten huize van patiënte in opdracht van zijn werkgeefster

Stichting Woonbelang te Y een aantal reparatiewerkzaamheden verricht.

De klacht

Patiënte heeft op 23 juli 1998 aangifte gedaan bij de regiopolitie Y van feitelijke aanranding der eerbaarheid door A op 21 juli 1998.

Nadat de werkgeefster van A hiervan op de hoogte kwam heeft zij A geschorst en een ontslagprocedure tegen hem in gang gezet. Het ontslag werd door de kantonrechter niet verleend.

Per brief van 9 november 1998 richt de werkgeefster van A zich in verband met een nieuwe ontslagaanvraag tot Z met het verzoek een verklaring af te leggen omtrent de gevolgen voor patiënte van A's handelwijze. Duidelijk was dat de verklaring dienst moest doen in de (nieuwe) kantongerechtsprocedure. Z heeft het verzoek van A's werkgeefster besproken in het team en op 26 november 1998 heeft zij per brief een verklaring afgelegd gericht aan A's werkgever. Zij vermeldt in deze brief voor zover van belang voor de casus het volgende:

'Op 21 juli 1998 moest e.e.a. in de woning gerepareerd worden, monteur de heer A, werknemer van de Stichting Woonbelang, werd door u opgedragen om deze reparatie te verrichten. Bij deze gelegenheid werd cliënte door hem ongevraagd seksueel geïntimideerd. Cliënte raakte hierdoor overstuurd, voelt zich vies, voelt zich in huis niet meer veilig, werd angstig en isoleerde zich van de buitenwereld.

Er moest toen een spoedgesprekscontact plaatsvinden en medicatie toegediend worden om verdere decompensatie voor te zijn. Het kostte cliënte erg veel energie om weer in evenwicht te komen.'

De klacht richt zich tegen het feit dat Z als sociaal psychiatrisch verpleegkundige de brief van 26 november 1998 heeft geschreven. Z heeft in de stukken en ter zitting verweren tegen de klacht gevoerd.

Het oordeel

Het College is bij de beoordeling van de klacht uitgegaan van de hierboven weergegeven als vaststaand aangenomen feiten. Deze berusten op de stukken en op het verhandelde ter zitting. Over deze feiten verschillen partijen niet van mening.

Het College is van oordeel dat de klacht - in elk geval mede – betreft een handelen/halaten van verweerster als bedoeld in artikel 47 lid 1 onder b. van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (wet BIG). In zoverre kan klager nu hij direct betrokken is bij de hierboven geciteerde verklaring, beschouwd worden als rechtstreeks belanghebbende als bedoeld in artikel 65, lid 1 onder a. van de wet BIG en is in zijn klacht ontvankelijk.

Buiten kijf is dat Z haar verklaring heeft afgegeven in haar hoedanigheid van verpleegkundige. De enige vraag die dan rest is of het afgeven van de verklaring in strijd is (geweest) met het belang van een goede uitoefening van individuele gezondheidszorg. Gegeven is daarbij dat de betrokken patiënte met het afgeven van de verklaring heeft ingestemd.

Wat de inhoud van de verklaring betreft valt allereerst op dat de verklaring geen enkel voorbehoud inhoudt ten aanzien van wat er in feite aan seksuele intimidatie heeft plaatsgehad. Verder is opmerkelijk dat de verklaring, sprekend over gevolgen, die gevolgen zonder meer koppelt aan het optreden van A. Enig voorbehoud dat de wijze van beleving van het gebeurde door patiënte (mede) een rol zou kunnen hebben gespeeld, ontbreekt.

De verklaring legt een relatie tussen - kort gezegd – (beginnende) decompensatie en het optreden van A. Daargelaten in hoeverre het afgeven van zo'n verklaring door een behandelaar in het algemeen onjuist of tenminste onverstandig is, behoorde de verklaring in het onderhavige geval in

elk geval niet afgegeven te worden zonder dat op enigerlei wijze ingegaan was op de punten waarop de hierboven bedoelde voorbehouden betrekking hebben. Zonder dat laatste is het gelegde verband niet veel meer dan suggestief.

Gegeven de in literatuur en jurisprudentie gepredikte terughoudendheid ten aanzien van het afleggen van verklaringen door beroepsbeoefenaars in de individuele gezondheidszorg had Z moeten weten dat zij zich op glad ijs bevond. De wens haar patiënte op een of andere wijze te steunen vormt voor het afgeven van de verklaring geen excuus. Dat geldt te meer nu verweerster wist dat de verklaring in een gerechtelijke procedure gebruikt zou (kunnen) worden en dat zij bovendien uit de brief van Stichting Woonbelang kon opmaken dat A het gebeurde als een tamelijk onschuldig incident zag.

Door het afgeven van de verklaring heeft Z zich schuldig gemaakt aan het handelen in strijd met het belang van een goede uitoefening van de individuele gezondheidszorg als bedoeld in artikel 47, lid 1 onder b. van de wet BIG. Niet geheel duidelijk is in hoeverre A zich (ook) heeft beklaagd over een handelen of nalaten van Z als bedoeld in lid 1 onder 1 van genoemd artikel. Voor zover hij dat heeft gedaan, kan hij niet gelden als rechtstreeks belanghebbende en dient hij in zijn klacht niet ontvankelijk te worden verklaard.

De maatregel

Bij de bepaling van de op te leggen maatregel heeft het College mee laten wegen dat het Z siert dat zij alvorens de aanvraag om een verklaring te beantwoorden, deze aanvraag in het team heeft besproken. Helaas had Z's werkgeefster geen beleid ten aanzien van het afgeven van verklaringen en heeft Z in het team niet het advies gekregen dat zij nodig had.

Het College is daarom van oordeel dat de maatregel van waarschuwing het meest passend is.

Nu het College herhaaldelijk wordt geconfronteerd met problemen rond

het afgeven van verklaringen acht het College het in het algemeen belang te bepalen dat deze beslissing conform artikel 71 van de wet BIG zal worden gepubliceerd.

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, hoger beroep

Om u als sociaal psychiatrisch verpleegkundige een beeld te geven van het verdere verloop in hoger beroep volgt hier een integraal verslag van het hoger beroep dat is behandeld voor het Centraal College in september 2001.

Het betreft een beslissing in de zaak van A., sociaal psychiatrisch verpleegkundige, wonende te B., die werd bijgestaan door (appellante), raadsman: Mr. AA., advocaat te B., tegen C., wonende te D., verweerder in hoger beroep, die werd bijgestaan door (gemachtigde): Mr. CC. te J.

Verloop van de procedure

C. - hierna te noemen klager - heeft op 22 juni 1999 bij het Regionaal Tuchtcollege te Zwolle tegen appellante - hierna te noemen de verpleegkundige - een klacht ingediend. Bij beslissing van 9 september 2000, heeft dat College op de klacht de maatregel van waarschuwing opgelegd.

De verpleegkundige is van die beslissing tijdig in hoger beroep gekomen. Klager heeft een verweerschrift in hoger beroep ingediend.

De zaak is in hoger beroep behandeld ter openbare terechtzitting van het Centraal College van 11 september 2001, waar zijn verschenen de verpleegkundige, bijgestaan door Mr. AA. en de raadsman van klager, Mr. CC. Klager zelf is niet verschenen.

Beslissing in eerste aanleg

De in eerste aanleg ingediende klacht houdt, zakelijk weergegeven (en voor zover in hoger beroep van belang), het volgende in:

De verpleegkundige heeft in haar functie van sociaal psychiatrisch verpleegkundige op 26 november 1998 op verzoek van klagers werkgeefster ten behoeve van een ontslagprocedure tegen klager een verklaring geschreven inhoudende gedragingen van klager tegenover een patiënte van de verpleegkundige.

Aangeklaagde heeft hiertegen als verweer aangevoerd dat klager niet beschouwd kon worden als rechtstreeks belanghebbende in de zin van art. 65 lid 1 van de Wet BIG, zodat hij niet ontvankelijk is in zijn klacht, subsidiair dat klager niet voldoende duidelijk heeft aangegeven op welke wijze de verpleegkundige gehandeld heeft in strijd met art. 47 lid 1 sub b.

Het Regionaal Tuchtcollege heeft overwogen dat klager als rechtstreeks belanghebbende diende te worden beschouwd en voorts dat de verpleegkundige door het afgeven van de verklaring zich schuldig heeft gemaakt aan het handelen in strijd met het belang van een goede uitoefening van de individuele gezondheidszorg als bedoeld in artikel 47 lid 1 onder b van de Wet BIG.

Vaststaande feiten en omstandigheden

Voor de beoordeling van het hoger beroep gaat het Centraal College uit van de volgende feiten en omstandigheden.

Mevrouw **E.**, wonende te **F.**, verder te noemen: patiënte, was in behandeling bij de GGZ **G.**. De verpleegkundige was bij deze behandeling betrokken als sociaal psychiatrisch verpleegkundige. Klager heeft op 21 juli 1998 ten huize van patiënte in opdracht van zijn werkgeefster Stichting **H.** te **F.** een aantal reparatiewerkzaamheden verricht.

Patiënte heeft op 23 juli 1998 aangifte gedaan bij de regiopolitie **F.** van feitelijke aanranding van de eerbaarheid door klager op 21 juli 1998.

Nadat de werkgeefster van klager hiervan op de hoogte kwam heeft zij klager geschorst en een ontslagprocedure tegen hem in gang gezet. Het ontslag werd door de Kantonrechter niet verleend.

Per brief van 9 november 1998 richt werkgeefster van klager, in de persoon van

L., hoofd woondiensten, zich in verband met een nieuwe ontslagaanvraag tot de verpleegkundige met het verzoek om een verklaring af te leggen omtrent de gevolgen voor patiënte van klagers handelwijze. Duidelijk was dat de verklaring dienst moest doen in een (nieuwe) Kantongerechtsprocedure. De verpleegkundige heeft het verzoek van klagers werkgeefster besproken in het team en vervolgens heeft zij per brief een verklaring afgelegd aan klagers werkgever. In deze brief schrijft zij voor zover van belang het volgende:

“Op 21 juli 1998 moest e.e.a. in de woning gerepareerd worden, monteur **C.**, werknemer van de Stichting **H.**, werd door u opgedragen deze reparatie te verrichten. Bij deze gelegenheid werd cliënte door hem, ongevraagd sexueel geïntimideerd. Cliënte raakte hierdoor overstuur, voelt zich vies, voelt zich in huis niet meer veilig, werd angstig en isoleerde zich van de buitenwereld. Er moest toen een gesprekscontact plaatsvinden en medicatie toegediend worden om verdere decompensatie voor

te zijn. Het kostte cliënte erg veel tijd en energie om weer in evenwicht te komen.”

Beoordeling van het hoger beroep

In beroep heeft de verpleegkundige de volgende grieven aangevoerd:

Het Regionaal Tuchtcollege had niet tot haar beslissing mogen komen om de volgende redenen:

1. Het Regionaal Tuchtcollege is ten onrechte voorbij gegaan aan het verweer in eerste aanleg dat aanvankelijk klager niet klachtgerechtigd is en derhalve niet ontvankelijk is;
2. Het Regionaal Tuchtcollege is ten onrechte voorbij gegaan aan het verweer in eerste aanleg dat de klacht zich niet, althans onvoldoende gemotiveerd richt tegen de norm van artikel 47 lid 1 sub b van de Wet BIG.
3. De verpleegkundige heeft haar beroep nader toegelicht.
4. Klager heeft verweer gevoerd.

Het Centraal Tuchtcollege overweegt als volgt:

De tuchtnormen in de Wet BIG zijn in globale termen geformuleerd. Artikel 47 lid 1 sub b betreft gedragingen die hoewel niet vallende onder artikel 47 lid 1 sub a, toch in strijd zijn met het algemeen belang gelegen in de goede uitoefening van de individuele gezondheidszorg. De wet, noch de Memorie van Toelichting verzet zich ertegen dat hieronder mede begrepen wordt dat een derde die benadeeld wordt door een handelwijze van een beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg als genoemd in artikel 47 lid 2, in zijn of haar functie, als rechtstreeks belanghebbende deze handelwijze ter toetsing voorlegt aan het Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg. Appellante, die in haar hoedanigheid van verpleegkundige een verklaring heeft afgelegd ten behoeve van klagers werkgeefster om te worden gebruikt in een ontslagprocedure tegen klager, hetgeen appellante bekend was, heeft

door deze handelwijze klager benadeeld. Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg is van oordeel dat klager dientengevolge als rechtstreeks belanghebbende ontvankelijk geacht moet worden in zijn klacht.

Voorts overweegt het Centraal College dat de verpleegkundige verondersteld mag worden ervan op de hoogte te zijn dat de beroepsbeoefenaren in de individuele gezondheidszorg terughoudendheid dienen te betrachten ten aanzien van het afgeven van verklaringen, zeker wanneer deze gebruikt worden in gerechtelijke procedures, zoals in dit geval. Wat betreft de inhoud van de verklaring overweegt het Centraal College dat de weergave van patiënte van de gebeurtenissen door de verpleegkundige, zonder enig voorbehoud als waar is overgenomen; op geen enkele wijze wordt aangegeven wat er in feite aan seksuele intimidatie heeft plaatsgevonden; voorts wordt er geschreven over de gevolgen, namelijk decompensatie, die zonder meer aan het optreden van klager worden toegeschreven.

Een dergelijke subjectieve en suggestieve verklaring had de verpleegkundige niet behoren af te geven. Haar wens om haar patiënte emotioneel te steunen is daarvoor geen verontschuldiging. Zij heeft door het afgeven van deze verklaring gehandeld in

strijd met het belang van een goede uitoefening van de individuele gezondheidszorg als bedoeld in artikel 47 lid 1 onder b.

Het Centraal College is, evenals het Regionaal Tuchtcollege van oordeel dat gezien de omstandigheid dat de verpleegkundige alvorens de verklaring af te geven, deze heeft voorgelegd aan haar team dat haar niet weerhouden heeft, volstaan kan worden met het opleggen van de maatregel van waarschuwing.

Beslissing

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg:

- verwerpt het beroep;
- bepaalt dat deze beslissing op de voet van artikel 71 van de Wet BIG zal worden bekend gemaakt in de Nederlandse Staats-courant en zal worden aangeboden aan de redactie van het Verpleegkunde Nieuws, het Tijdschrift voor Gezondheids-recht, TVZ, Nursing en Sociale Psychiatrie met verzoek tot plaatsing.

Deze beslissing is gegeven in Raadkamer door: Mr. R.A. Torrenga, voorzitter; Mr. P.J. Wurzer, Mr. H.J. Sluijters-Hamburger, leden-juristen; S.R. Doop, D.A. Polhuis, leden-beroepsgenoten; Mr. C.M.J. Wuisman-Jansen, secretaris en uitgesproken ter openbare zitting van 8 november 2001, door Mr. R.A. Torrenga, in tegenwoordigheid van de secretaris.